

E. O.

Praca doktorska z zakresu historii geodezji

Kwartalnik Historii Nauki i Techniki 13/1, 231

1968

Artykuł umieszczony jest w kolekcji cyfrowej Bazhum, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych tworzonej przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego.

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie ze środków specjalnych MNiSW dzięki Wydziałowi Historycznemu Uniwersytetu Warszawskiego.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ROK JUBILEUSZOWY WŁADYSŁAWA BIEGAŃSKIEGO

W 1967 r. minęła 110 rocznica urodzin i 50 — śmierci dra Władysława Biegańskiego, „polskiego Hipokratesa”, wybitnego twórcy filozofii, logiki i deontologii, ojca neurologii polskiej i prekursora medycyny społecznej.

Biegański urodził się w Grabowie nad Prosną, mieście o kilkusetletniej historii. Rok jubileuszowy ku czci W. Biegańskiego zbiegł się z obchodami uroczystości 550-lecia jego rodzinnego miasta.

W dniach 27 IV — 29 IV 1967 odbyły się dwie sesje: pierwsza w Poznaniu, zorganizowana przez Akademię Medyczną i Wydział Lekarski Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, druga — w Grabowie. Honorowym patronem był prof. Ksawery Rowiński, protektorem uroczystości — prof. Witold Michałkiewicz. Na sesjach wygłoszono 10 referatów dotyczących życia i działalności Władysława Biegańskiego.

B. K.

PRACA DOKTORSKA Z ZAKRESU HISTORII GEODEZJI

W dniu 24 października 1967 r. odbyła się na Wydziale Komunikacji Politechniki Warszawskiej publiczna dyskusja nad rozprawą doktorską mgr inż. Aliny Truskolaskiej-Zakrzewskiej na temat „*Geometria praktyczna*” Ignacego Zaborowskiego i jej znaczenie dla rozwoju miernictwa w Polsce i dla kształtowania się formy dydaktycznego podręcznika*. Promotorem przewodu doktorskiego była prof. Z. Kietlińska, a recenzentami: prof. Cz. Kamela, prof. E. Olszewski (wszyscy z Politechniki Warszawskiej) oraz doc. J. Kożuchowski (Politechnika Wrocławska).

Po wielu wypowiedziach dyskusyjnych, do których z dużą rozważą ustosunkowała się doktorantka, Rada Wydziału postanowiła nadać jej stopień doktora nauk technicznych.

E. O.

TABLICA PAMIĄTKOWA WITOLDA BRONIEWSKIEGO

Dnia 10 października 1967 r. nastąpiło uroczyste odsłonięcie tablicy pamiątkowej ku czci Witolda Broniewskiego (1880—1939), wieloletniego profesora Politechniki Warszawskiej, kierownika Katedry Technologii Metali, twórcy pierwszej w Polsce szkoły metaloznawstwa¹.

Witold Broniewski studiował na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego, następnie ukończył Wydział Nauk Filozoficznych paryskiej Sorbony i tam uzyskał w 1911 r. doktorat nauk fizycznych. W tym czasie prowadził badania nad metalami i stopami w laboratorium prof. A. Guntza w Nancy oraz u H. Le Chateliera i u M. Skłodowskiej-Curie w Paryżu, a także wykładał na Sorbonie metalografię. W 1912 r. habilitował się w politechnice lwowskiej, w 1919 r. mianowany został profesorem nadzwyczajnym tej uczelni, w następnym zaś roku — profesorem zwyczajnym Politechniki Warszawskiej. Był czynnym członkiem Towarzystwa Naukowego Warszawskiego oraz jednym z założycieli i sekretarzem generalnym Akademii Nauk Technicznych (1928—1937). Zajmował się również działal-

* Por. w niniejszym numerze recenzję tej rozprawy (s. 154).

¹ W nrze 1—2/1966 „Kwartalnika” (s. 182) ukazała się błędna informacja o odsłonięciu tablicy ku czci Witolda Broniewskiego w ramach obchodów 50-lecia Politechniki Warszawskiej. Nadano wówczas jedynie jednemu z audytoriów uczelni imię prof. Broniewskiego.